

Prædiken til 6. søndag efter trinitatis

Matt. 5, 20-26

Jeg ved ikke, om I kan genkende erfaringerne. Det er blevet ferie. Vi lukker døren bag os og drager hjemmefra. Telefonen og computeren er sat på ferie-autosvar. Kalenderen er lagt i skuffen. De lokale aviser ser vi ikke foreløbig. Armbåndsuret har vi taget af og lagt til side. Alt det, vi er hvirvlet ind i af forbindelser og krav og opgaver i det daglige, slipper vi nu for i de kommende uger. Måske formulerer vi endda noget med ”at få lov til for en gangs skyld bare at slippe det hele og nyde livet”.

Men det sker så, at vi står på den brede, solbeskinnede, åbne strand i ferielandet eller midt i feriemålets opslugende hvirvel, og pludselig melder et ansigt sig derhjemmefra alligevel for det indre blik. Eller vi hører et enkelt ord derhjemmefra, måske om mennesker, som er ramt. Det slår ned i os som et lyn, spørger, kalder, kræver, er ikke til at komme forbi eller udenom. Og jo, det er os, det er rettet til. Det lader sig ikke bare læse over på de norske turister ved siden af eller undskyldte med ingen kalender, telefon eller computer. Jeg har ferie!

Skyldigheden til hinanden er der ingen ferie fra! Der kan vel dispenseres fra det nogle uger? Nej, det kan der netop ikke! For-

holdet til de andre kan vi ikke lægge fra os. Det er det, der overhovedet gør os til mennesker, siger Gud. Derfor slipper vi med evangeliets ord heller ikke ud af det, ikke før vi har betalt den sidste øre, altså før end vi helt bogstaveligt har brugt vores liv op på det, vi skylder hinanden.

Så har vi unægtelig ikke meget at komme med til sidst, når vores livs regnskab skal gøres op, for vi kender tilsvarende til *skylden*, skylden for det, vi ikke gjorde, dér hvor vi netop gik forbi det, vi skyldte de andre, trak telefonstikket ud eller så os selv og ikke den, der havde krav på os.

”Hvis jeres retfærdighed ikke langt overgår de skriftkloges og farisæernes, kommer I slet ikke ind i Himmeriget”. De skriftkloges og farisæernes retfærdighed, det var netop en, der mente at kunne komme til vejs ende og holde ferie. Når de havde gjort det, som loven krævede, betalt deres tiende, hjulpet den, som loven pegede ud for dem, så var det det. Så var der ikke mere. Så var der kun dem og Gud.

Jesus siger noget andet: ”I har hørt, at der er sagt til de gamle: ’Du må ikke begå drab’. Men jeg siger jer: Enhver, som bliver vred på sin broder, skal kendes skyldig af domsto-

Udgivet af

Grundtvigsk Forum
Nr. 283. 116. årgang
Juli 2015
ISSN 0901-2214

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

len”. Man har netop sagt ”din tåbe” til de andre, hvis man mener, at man har ret til at vende ryggen til dem og glemme dem! Hvis man tror, at man kan slippe uden om det, man som menneske skylder. Da er det det, man kommer til at betale med sit liv – også lige til den sidste øre, siger Jesus, og nu er tonen i hans stemme skarp, uden at blødes det mindste op.

Ofte går vi rundt og tænker om Gud som den flinke; den flinke, der selvfølgelig også lader os holde ferie fra vores skyldighed over for andre, godt kan se proportionerne og til syvende og sidst ser igennem fingrene med det, vi gør eller måske netop ikke gør, og undskylder. Sådan forholder det sig ikke! Intet er mere forkert. Jesus i evangelieteksten i dag taler sit tydelige sprog om det: Den, der siger: Raka! til sin broder, skal kendes skyldig af Det store Råd; den, der siger: Tåbe! skal dømmes til Helvedes ild!

Jamen, han er jo Gud, den *gode* Gud? Ja, han er netop din broders vogter og utrættelige forsvarer og værner! Gud vil ikke, at du nogensinde skal slippe for din næste. Det er forholdet til de andre omkring os, der er livet. Tilmed siger han, at hvis du kommer her i Guds hus og véd om noget udestående med din kæreste, din ægtefælle, dine børn eller andre, så bring først det på plads. Derefter kan du komme. Gud kan godt vente, din næste kan ikke.

Gud sender dig altså aldrig på ferie fra dit medmenneskelige ansvar. Det handler om din egen menneskelighed. Den, der følger Jesus’ ord, holder fast ved de andre *som sit liv og den opgave* i denne verden, der ikke kan dispenseres fra – selv om han eller hun

så derved pådrager sig nok så stor og uafrystelig skyld – det gør vi – så er det sådan, vi skal være mennesker. Det har vi Jesus’ ord for – at sådan er Gud netop den gode Gud for os.

Vores skyld er ikke undskyldelig. Vores svigt i forhold til hinanden er aldrig en bagatel. Vores forpligtelse på hinanden er til gengæld det liv i Guds rige, som alt, også ferien skal handle om. Amen

Lars Nymark Heilesen

Hvilsager og Lime

Salmer:

3, 29, 487, 613, 192 v. 7-9